

Žáci na Zelené besedovali o holocaustu

U příležitosti blížícího se Mezinárodního dne památky obětí holocaustu proběhla v úterý 20.ledna 2009 beseda žáků 8. a 9.tříd ZŠ Boskovice, budova na nám.9.května, s paní Erikou Bezdíčkovou z Brna, bývalou vězeňkyní koncentračního tábora Osvětim.

Její poutavý, i když smutný životní příběh bez dechu sledovalo zaplněné kino Panorama.

V ohlasech žáků na tuto besedu pak opakovaně zaznívalo, že je v dnešní době třeba o této problematice mluvit a vůbec se o ni zajímat, aby se podobné hrůzy nemohly opakovat, ale také obdiv k vitální ženě, jejíž vyprávění bylo pro mnohé šokující, ale zároveň poučné.

Současně to byla hozená rukavice nejen pedagogům, ale všem dospělým, aby si uvědomili, že dnešní –náci– studují jazyky, ovládají moderní techniku, zajímají se o nejnovější události, ale zločiny proti lidskosti jsou pro ně jen kapitola z učebnice dějepisu či fráze z úst politiků a novinářů. Beseda s pamětnicí holocaustu je měla před touto iluzí varovat a přivést k vlastnímu zamyšlení.

Že se tak stalo, dokládá několik vybraných ohlasů žáků:

- „Beseda se mi líbila, ale neměla jsem z toho dobrý pocit. Myslím si, že paní Bezdíčková musí mít hodně odvahy vrátit se zpátky do míst, kde jí umřeli příbuzní a všichni, koho měla ráda. Nikdy bych to nedokázala. Jsem taky ráda, že nám o tom mohla povykládat a ne jen vidět film.“
- „Jsem ohromena z toho, že vlastně ta paní přežila. Z toho jsem úplně naměkko. Ta beseda byla velice pěkná a zajímavá, ale neměla jsem z ní dobrý pocit, prostě jak vůbec někdo mohl tak chladnokrevně zabíjet takové množství lidí, prostě nepochopitelné! A jsem znechucena tím, že někteří lidé ještě pořád jsou schopni ho uctívat. Tohle prostě nepochopím.“
- „Myslím, že to byl velice dojemný příběh a sama si neumím takovou tragédii, která by mě poznamenala na celý život, představit.“
- „Beseda mě velmi zaujala. Do této doby jsem měla příležitost přiblížit si tohle téma knížkami, dokumenty a i ve škole, kde se učitelé snaží přiblížit hrůznou minulost holocaustu. Paní Erika vyprávěla své vzpomínky velmi živě, ale asi nikdo si nepředstaví ani zlomek té hrůzy.“
- „Nejvíce mě zaujalo to, že paní Bezdíčková řekla, že má povinnost nám o tomhle všem říct a aby se to dědilo z generace na generaci, aby se to už nikdy neopakovalo.“
- „Mně se to líbilo, protože se o takové věci zajímám a baví mě to. Ta paní vykládala o svém hrozném dětství a já bych řekl, že já už bych byl mrtvej. Takže z toho vyplývá, že ta paní byla hrozně statečná a silná. Dojmy mám smíšené, ale hodnotím to nejvyšším číslem – 100%.“
- „Líbilo se mi, že ta paní dokázala o tom všem tak na rovinu mluvit. Obdivuju ji. Myslím, že nám některým hodně objasnila celou tu věc. Že hodně věcí bychom se nedozvěděli ani z dokumentů. Jsem ráda, že jsem se mohla besedy zúčastnit.“
- „Dověděl jsem se hodně věcí o tom, jací Němci byli a jaké to bylo v koncentračních táborech. A taky už vím, že tam byl dr.Mengele, kterej dělal pokusy na lidech. Divím se, že při těch podmínkách někdo přežil.“
- „Na mě to působilo hodně smutně. Potom jsem na to myslela skoro celý den a přemýšlela, jak to asi bylo pro ty lidi těžké. Paní Bezdíčková musela asi sebrat hodně odvahy, aby nám to mohla povykládat.“
- „Věděla jsem, že to tak nějak asi ve 2.sv.válce bylo, ale nezajímala jsem se o to. Teď díky paní Bezdíčkové sháním informace. ...V budoucnosti nemůžeme dopustit, aby se toto opakovalo!“
- „Ohromilo mě, jak paní Bezdíčková říkala, že žít na ulici bylo pro ni jako žít v pětihvězdičkovém hotelu v porovnání s Osvětim.“

- „Já bych o tom nedokázal povídat, protože nerad mluvím o špatných věcech, ale je dobře o tom mluvit, je to úplně něco jiného než vidět film.“
- „Jsem hrozně ráda, že jsme na besedě byli...tohle téma mě osobně hodně zajímá, ale většinou o tom nikdo nechce mluvit. Ano, bylo to hrozné, jenže se to stalo, a tak se o tom chci dovědět více. Bylo pro mě fascinující vidět osobu, která přežila, na vlastní oči.“
- „Nechtěla bych to zažít. Určitě to musela být hrůza, kterou si nedokážu představit. V tom Osvětlení to muselo být opravdu nejhorší a při natáčení filmu Sedm světél muselo být asi hodně těžké se tam vrátit. Nedokážu si představit, že bych tam byla já, těžké bylo už jen zhlédnout film.“
- „Bylo to velmi hezké. Bylo poctou setkat se s člověkem, který zažil tyto hrůzy a ještě o tom mohl vyprávět. Velmi mě zaujalo, jak ta paní vyprávěla o tom, že se jí ujala ta chorvatská maminka a pomohla jí aspoň pár dní přežít v „pekle.“ Myslím, že když říkala, že její noční můrou je, když ztratila svou maminku, tak si myslím, že i kdyby ji držela sebevíc, nezabránila by odloučení. Takže její chyba to rozhodně nebyla.“
- „Obdivuji paní Bezdíčkovou, že po takové hrůze, co prožila, je schopna si sednout před hromadu lidí a plynula o tom mluvit. Zaráží mě, že je plná energie a optimismu. Povídání mě zaujalo, s husí kůží jsem poslouchal onen příběh.“
- „Bylo zajímavé dozvědět se více o hrůzách, které tu před mnoha lety panovaly. A jak se lidé museli cítit. A přál bych si, aby se to už neopakovalo.“
- „Podle toho, co jsem viděl ve filmu a slyšel od paní Bezdíčkové, jsem si teprve začal uvědomovat, co je to vlastně holocaust.“
- „Byl jsem rád, že jsem se besedy zúčastnil, dozvěděl jsem se hodně. Po té besedě i po filmu jsem se cítil divně. Nevěděl jsem, co s těmi informacemi dělat. Byl jsem zaskočen, ale pomohlo mi to k přiblížení k událostem holocaustu.“
- „To, že bych jako tato paní přežila, by pro mě rozhodně nebyla výhra. Asi bych s takovou hrůzou nechtěla žít. Takže ji moc obdivuji a jsem ráda, že jsme měli možnost se s ní setkat. A i když je to smutné, čím je to horší, tím víc mě to zajímá, protože absolutně nedokážu pochopit, jak někdo může působit něco tak strašného.“
- „O holocaustu jsem už nějaký film viděl, ale nebyl tak závažný jako Sedm světél, dost tvrdý bylo to, že lidi shrnovaly různé stroje jako nějaký odpad!“
- „Paní Bezdíčkovou jsem si představovala úplně jinak. Jak jsem ji potkala dole v kině, říkala jsem si, že to nemůže být ona, nevypadá na svůj věk, musí mít ohromnou sílu. A vůbec všichni, kdo přežili koncentrák, jsou pro mě hrdinové!“
- „Obdivuji paní Bezdíčkovou, protože se hodně otevřela. Vystrašilo mě všechno, co se jí přihodilo, bylo to hrůzostrašné a tak jako ona bych o tom nedokázala mluvit.“
- „Hodně mě zaujalo, jak aby přežili, tak museli mít miskou a provázek, a kdo je neměl, tak nedostal stravu, a že tam ty misky měli po mrtvých, to je přece hrozné!“
- „Naskytla se nám možnost poslechnout si přímo od „oběti“ zážitky z té hrozné doby. Já sama jsem byla ráda za tuto možnost, nedokázala jsem si představit tu hrůzu, i když vidíte filmy nebo čtete knížky, tak se do toho nikdy nevžijete tolik.“
- „Druhá světová válka neměla vůbec proběhnout. Je to strašné a nikdo nemá právo brát život ostatním lidem a zvláště tak hrubým způsobem!“

Po přečtení těchto řádků snad smíme vyjádřit naději, že dnešní mladí lidé půjdou jen po cestách lásky a dobra.

Jana Svobodová,
ZŠ Boskovice, budova na nám.
9.května